

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЯ

Брой 19 • год. ХСVII • 11 октомври 2019 г. • цена 0,40 лв.

www.stdbg.org

ПОКЛОН ПРЕД НЕПРЕКЛОННИЯ ДУХ НА ТРАКИЙЦИ

Национален събор-поклонение „Ден на тракийската памет“ в Маджарово

На 28 септември т.г. пред Пантеона в Мемориалния комплекс в Маджарово беше почетена паметта на избитите тракийски бежанци през кървавата есен на 1913 г. Националното тракийско поклонение тази година бе посветено на 106-ата годишнина от разорението на тракийските българи. Организатори са Съюзът на тракийските дружества в България и Община Маджарово.

Жертвеният огън бе запален от председателят на СТДБ Красимир Премянов, асистиран от деца – потомци на тракийски бежанци, след което се състоя заупокойна молитва в памет на жертвите от трагичните събития край Арда, отслужена от Негово Преосвещенство Старозагорския митрополит Киприан в съслужение със свещеници от епархията.

На поклонението бяха още зам.-областният управител на Хасково Стефка Здравкова, народни представители, кметове, Краснодар Беломорски – заместник-председател на ЦР на СТДБ, Стефан Начев – главен секретар на СТДБ, членове на Централното ръководство, членове на Върховния комитет, председатели на тракийски дружества, стотици признателни българи и потомци на тракийски бежанци, активисти на тракийското движение от цялата страна, потомци и местни жители.

Слово от името на общинското ръководство произнесе Татяна Стояно-

ва, секретар на Община Маджарово. Тя заяви: „За всички нас този ден е ден на възпоминание, ден на дълбока почит към паметта на загиналите в безмилостното тракийско разорение, ден на поклон пред силата и непреклонния дух на тракийци, пред тяхното достойнство, пред техния стоицизъм, въпреки ужасите на кървавия поход. Днешният ден е възхвала на бранителите войводите Димитър Маджаров и Руси Славов, поели закрилата на населението и спасили от изстребление над 20 хиляди души. 106 години ни делат от трагичните събития край Арда и някогашното село Я т а д ж и к . За подвига в името на род, език и родина няма забравя.“

В словото си председателят на СТДБ Красимир Премянов заяви: „Днес без прекъсване всяка година Съюзът на тракийските дружества в България и Община Маджарово години наред организират това поклонение. Тази повтаряемост дава възможност всяка година тракийци и патриотично настроените българи да се поклонят пред подвига и саможертвата на тракийските българи – най-изстраданата

част от българския народ в борбите за национално освобождение и обединение. Премянов благодари на кмета на Маджарово Милко Армутлиев, който нито за миг не е проявил колебание и е правел всичко възможно за организирането на този събор-поклонение. Не само затова, че е тракиец, а и отговорен ръководител и патриот. Ораторът изрази задоволство от присъствието на митрополит Киприан и други представители на Българската православна църква

на поклонението и подчерта, че за нас БПЦ е свята и тя е основният фактор за запазването на българщината. Благодарни и на тракийци от цялата страна, които дойдоха на поклонението. В словото си Красимир Премянов изтъкна още, че дейността на тракийските дружества и на Съюза е насочена към съхраняването на националната памет и затова все повече се обръщат към младото поколение, към което всички

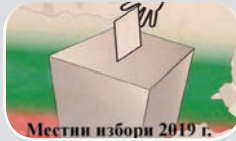
имаме дълг. Той се спря и на проявите във връзка със 175 годишнината от рождението на Капитан Петко войвода. Паметник на Войводата ще бъде издигнат в ГКПП „Капитан Петко войвода“ край Свиленград, а бюст-паметник на легендарния герой ще бъде открит в „Алеята на бележитите българи“ в Борисовата градина до памет-

Продължава на 2-а стр.

27 ОКТОМВРИ - ИЗБОРИ ЗА МЕСТНА ВЛАСТ

ГЛАСУВАЙТЕ ЗА ТРАКИЙЦИ - КАНДИДАТИ ЗА КМЕТОВЕ И ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИЦИ

ИЗПОЛЗВАЙТЕ ПРЕФЕРЕНЦИАЛНИЯ ВОТ!

АВРЕН НИ СЪБРА ОТНОВО ЗА ПОМЕН И КЛЕТВА

Национален тракийски женски събор в родопското село

Два традиционни празника отпразнуваха в село Аврен на 21 септември т.г. – Националният тракийски женски събор-поклонение и селищния празник. Тук се събраха стотици жители от района и потомци на тракийски бежанци от цялата страна.

Денят започна с панихида пред паметника в центъра на селото, издигнат в памет на зверски избитите от башибозука в околностите на селото през 1913 г. 42 жени и деца, бежанци от село Манастир, Гюмюрджинско. Присъстващите сведоха чела и с едноминутно мълчание почетоха паметта на загиналите. В тяхна чест бяха поднесени много венци и цветя.

Организатори на възпоменателния събор са Съюзът на тракийските дружества в България, Националният тракийски женски съюз, Община Крумовград, кметството в Аврен, тракийско дружество „Тракия 1922“ – Крумовград. Тук бяха председателят на СТДБ Красимир Премянов, съпредседателите на Националния тракийски женски съюз Иванка Мечева и Елена Мурджева, Краснодар Беломорски – заместник-председател на ЦР на СТДБ, Цанко Атанасов – член на ЦР на СТДБ, председател на тракийското дружество „Одринска епопея“ – Стара Загора, Гено Пухов – зам.-председател на ВК на СТДБ и председател на тракийското дружество „Яни Попов“ в Созопол, членовете на Върховния комитет Василиос Меллиос, д-р Ваня Иванова, Мариана Ликова – председател на тракийското дружество „Тракийско сърце“ в Кърджали, д-р Ваня Стоянова, научен секретар на ТНИ, Божанка Николова – председател на тракийското дружество „Лазо Лазов – Средец, стотици признателни българи и потомци на тракийски бежанци, активисти на тракийското движение от цялата страна, потомци и местни жители.

Продължава на 2-а стр.

„БЪЛГАРСКИ ПОЩИ“ ОТКРИХА АБОНАМЕНТНАТА КАМПАНИЯ

„ТРАКИЯ“ Е ВАШИЯТ ВЕСТНИК
Каталожен номер 759

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

ХАСКОВСКА ИЗЛОЖБА ЗА КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА ПЪТУВА

ЗЛАТКА МИХАЙЛОВА

По случай 175-годишнината от рождението на Капитан Петко Войвода Регионалната библиотека „Христо Смирненски“ в Хасково подготви изложба, посветена на живота и дейността на легендарния българин. Експозицията „Живот в името на хората, справедливостта и свободата“ е изготвена с финансовата подкрепа на общината. До края на годината изложбата ще гостува в Свиленград, Харманли, Любимец, Ивайловград и Кърджали, каза директорът на библиотеката Кирилка Страшникова.

Експозицията включва 15 цветни пана, съдържащи архивни документи и снимки,

част от които предоставени от Държавен архив-Хасково, Централен държавен архив, Държавен архив-Бургас, Български исторически архив към Национална библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“, а също от хасковското читалище „Тракия – 2008“. Съставянето на текста върху паната се базира на информация, почерпена от хронограма за живота и дейността на Капитан Петко Войвода, изготвена от покойния хасковски краевед Борис Колев

Тематично са представени материали и документи от фонда на библиотеката. Отделено е значимо място на публикации в периодични издания за живота и дейността на Капитан Петко. Сред тях са вестниците

„Тракия“, „Народна армия“, „Отечествен фронт“, „Марица“, „Родопска борба“, „Хасковска трибуна“, „Шипка“ и др. Показани са и много снимки.

С финансовата подкрепа на Министерството на културата Хасковската библиотека издаде и биобиблиография по случай годишнината. В указателя са включени близо 800 документа, книги, статии от научни сборници,

вестници и списания, грамофонни плочи, разкриващи многоаспектно делото на националния герой.

ПОКЛОН ПРЕД НЕПРЕКЛОННИЯ ДУХ...

Продължение от 1-а стр.

В истински празник се превърна осмото издание на Фестивала на традиционните храни, поминък и занаяти „Кулинарното наследство на Тракия“ на 7 септември т.г. Традиционният вече фестивал отново събра гости от близо и далече. Пригответи бяха вкусни гозби по стари рецепти. Сръчни майсторки представиха характерни ястия, приканвайки гостите на фестивала да се докоснат до автентичния вкус на току-що изпечен зелник, клин, вкусно ястие в гювеч, дъхави баницы, сладки баклави, мекици, сирена и др. Тракийци от хор „Яни Попов“ ... и атрактивният Иван Пехливанов с тълпа известиха феста в Ивайловград. Стилната украса на Станка Николова грабва отдалече вниманието. Тукаси бързо намаляват пити, погачи, баницы, зелници, ястия

на фурна, гювечи, домашни напитки, бухти, сладкиши, конфитюри, сладка, кексове, пригответи от сръчните ръце и с майсторлък от тракийките Станка, Мария Стамболова, Мария Димитрова, Мария Кондузова, Валя, Златка Бахчеванова, Златка Христова, Любка Димитрова, Любка Петрова, Златка Киневска и Венета Юлианова... Неуморими!

Жури оценяваше вкусните гозби. Ето наградите: в категорията за занаятите и приложната дейност за най-добро представяне на традиционен занаят наградата получи Иван Димитров от квартал Лъджа, а за съвременно изкуство бе присъдена на Теодора Ламбова. „Най – добър десерт по стара рецепта“ заслужи ДСХ – Ивайловград; за „обредно тестено изделие“ – с. Драбишна; за ястие по автентична рецепта – с. Орешино; за „Божествена напитка“ с. Свирачи. Наградата „С вкус и мирис от Европа“ отиде при представителите на Франция; за домашно – млечни продукти в с. Студена – Минка Димитрова; за атрактивен шанд – с. Гугутка; за оригинална рецепта в гювеч – Малоазийски клуб „Татяна Бошнакова“ – гр. Бургас;

Почетен знак за заслуги получи селата Плевун,

Ламбух, Белополяне и дружество „Тракия“ – Ивайловград. Почетна грамота за цялостен принос във фестивала се връчи на Комитета по Европейско побратимяване – град Лонго. Награда на кмета получи с. Славеево.

АВРЕН НИ СЪБРА ОТНОВО ...

Продължение от 1-а стр.

Аврени, това са хората, които са били преди нас, носили дълбоко в сърцата си Аврен, да си спомним за тях и съградено то от тях. Нека направим каквато ни е по силите да съхраним и развием селото си, едно малко селце накрая на държавата, но в началото на сърцата и мечтите ни, каза при откриването на празника кметът на селото Милена Алекова.

Уважаеми аврени, искам да ви пожелавам празниците във вашия живот да бъдат много повече от трудните делници, с които се сблъсквате. Нека във вашия живот

да има надежда и здраве, оптимизъм и добри резултати. Това, което всички желаем е България да стане водеща и просперираща държава в Европейския съюз, да излезе от класациите на най-бедната и най-мизерната държава, изтъкна в приветствието си Красимир Премянов. Той се обърна към всички на предстоящите избори да подкрепят тракийската кауза, която е част от националната патриотична кауза на България.

Потомците на тракийци, на местните родопчани са пръснати из цялата страна, но обича към родния край ги събира тук всяка година. Аврен отново оживява, за да си припомни старата истина, че народ без памет е народ без корени, подчерта в обръщението си заместник-кметът на Община Крумовград Абиндин Хаджимехмед.

От името на Националния тракийски женски съюз говори Елена Мурджева, член на централното ръководство на СТДБ и съпредседател на Тракийския женски съюз., която каза: „Разравяйки сторията, тя пари, тя ни гори, и нищо от нея не бива да бъде забравено. Нима ще забравим,

че тук са загинали 42 жени и деца, които бяха в разцвета на своя живот, децата не бяха пораснали. Можем ли да ги забравим. Не! Затова и ние, тракийци в нашите дружества работим неуморно за тракийската

кауза – нищо да не бъде забравено.“

Слово произнесе научният секретар на Тракийския научен институт д-р Ваня Стоянова (Словото публикуваме на стр. 5)

С едноминутно мълчание бе почетена паметта на загиналите 42 жени, деца и девойки, посечени от башибозука в местността „Мъгленик“ край Аврен. Положени бяха венци и цветя от името на Цвета Караянчева – председател на Народното събрание, от СТДБ, от Тракийския женски съюз при СТДБ, от Тракийския научен институт, от Община Крумовград, от кметството на село Аврен, от тракийските дружества в Поморие, Созопол, Средец, Стара Загора, Хасково, Свиленград, Димитровград, Крумовград, Кърджали, София, Айтос, Ивайловград, от Инициативата „Завръщане към корените“, от Дънди Прешъл Металс – Крумовград, от политическите партии и обществени организации., от признателни потомци.

В празника се включиха и бивши граничари от цялата страна от Интернет форум „Граничарите на България“.

В събора се представиха много местни и гостуващи самодейни състави. Още от петък настроението поддържаше Виевската фолк група. Извиха се яки хора.

БЪЛГАРСКИЯТ ХРАМ „СВ. СВ. КОНСТАНТИН И ЕЛЕНА“ – НА 150 ГОДИНИ

Тракийци от цялата страна
участваха в тържествата

На 29 септември т.г. бе чествана 150-годишнината на българската православна църква „Св. Св. Константин и Елена“ в Одрин. Организатори на честването бяха Генералното консулство на Република България в Одрин и Фондацията на православните църкви на Българската Екзархия в Истанбул.

На тържеството присъстваха министърът на културата Боил Банов, посланикът на Република България в Турция Надежда Нейнски, директорът на Дирекция „Вероизповедания“ към Министерски съвет Емил Велинов, генералният консул в Одрин Васил Вълчев, Васил Лязе – председател на българската църковна община в Истанбул и

на Управителния съвет на фондация „Български православен храм Св. Стефан в Цариград“, Красимир Премянов – председател на Съюза на тракийските дружества в България, Краснодар Беломорски – заместник-председател на ЦР на СТДБ, Стефан Начев, главен секретар на СТДБ, представители на турската власт, духовни лица, тракийци от цялата страна.

Отслужена бе тържествена света литургия. Заради несъгласия по исторически теми между Българската и Вселенската патриаршия литургията не беше оглавена от Старозагорския митрополит Киприан, както предварително беше обявено.

Министърът на културата Боил

Банов благодари за съдействието, оказано от местните власти в Одрин за съхраняването на българското културно-историческо наследство. Той посочи, че благодарение на ползотворния диалог на българската държава с турските власти на централно и местно ниво е реставрирана тази българска светиня, която днес, век и половина по-късно, грее със своята красота. По повод значимата годишнина на храма министър Банов подари икона на Света Богородица от сребро и злато, изработена на Атон.

Слово произнесе и Васил Лязе, председател на българското църковно настоятелство в Истанбул. В приветствието си по повод годиш-

нината на храма заместник-областният управител на Одрин Юсуф Гюлер подчерта, че съществуването на тази църква на това географско място е изключително важно за приятелските отношения между България и Турция. Посланикът на Република България в Република Турция Надежда Нейнски подчерта, че днешният ден е истински празник за България. Тя изрази радостта си, че за добруването на страните ни са се събрали заедно и българи, и турци, и гърци – за да подкрепят този български празник. В края на церемонията министърът на културата Боил Банов отлучи с грамоти и плакети на четирима български художници, които рабо-

тят по изписването на българските обекти в Одрин.

Най-активни в спасяването на църквата бяха тракийските българи. Загуй и голяма част от присъстващите на празника бяха на тракийци. От тяхно име и от името на тракийската организация нейният председател Красимир Премянов приветства присъстващите на юбилейния празник. Потомци на тракийските бежанци бяха дошли чак от Търговище. Не можехме да си представим, че няма да участваме в това забележително тържество, каза Нели Анастасова, председател на тракийското дружество „Стоян Мавродиев“.

Храмът „Св. св. Константин и Елена“ е построена е през 1869 г. Още през 1860 г. българите в Одрин се обединяват в дружество „Народно общество“. С парите, завещани от родолюбивия българин чорбаджи Найденов, купуват земя за градеж на църква. През март 1869 г. се полагат основите и до септември храмът е съграден от майстор Константин Казаков. Средище за духовния живот на православните в този край на Османската империя, след Балканската война сградата е била изоставена, а по-късно разграбена и опожарена.

Духовната обител е обновена и реновирана в автентичния и вид по стари снимки и документи през 2008 г. Средствата за реставрацията са осигурени от българската държава, български общини, тракийските дружества и много граждани. Реставрираният храм е отворен за посетители на 14 септември 2008 г. През 2010 г. по инициатива и със средства на СТДБ и родолюбиви българи в двора на църквата е поставен паметник на Екзарх Антим I.

Откакто през 2008 година храм „Св. Св. Константин и Елена“ е възстановен, той е сред задължителните спирки в маршрутите на българите, които посещават града. На черквата днес е повече музей. Но вече има постъпки да бъде закупена съседна на храма къща, в която да живее българският свещеник, който ще служи в нея.

НАЙ-СТАРИЯТ ЖИТЕЛ НА СОЗОПОЛ ДОСТИГНА ДОСТОЛЕПНА ВЪЗРАСТ ОТ 100 ГОДИНИ

СИЙКА РУПОВА, СОЗОПОЛ

Юбиларът е българин, роден на 9 септември 1919 г. в Гърция, Чорбаш кой и се казва Стоил Киров Кишев. На 5-6 години пристига в Созопол с родителите си. Дестството му е било много трудно.

По време на Балканската война преживява драмата на тракийските бежанци. Участва във Втората световна война, бил е в тила на фронта. Още помни ужаса на войната, спомня си летенето на самолетите и криенето от тях. „Войната не е хубаво нещо, да не дава Господ да се повтори.“ – казва дядо Стоил.

От 15 години е вдовец, имал 60 години брак със съпругата си, живели са в мир и любов. Има син и дъщеря, двама внука и двама правнука. За него се грижи неговата дъщеря Иванка Дюлгерова, която сподели че не е капризен

и не й е в тежест. Обслужва се сам, чете и гледа телевизия, не ходи на лекар, не пие лекарства, не пуши. Не пие алкохол, но всеки ден си пийва кафенце. Хапва лека храна, сутрин закусва попарка с мляко, мед, ябълки, сиренце, лимони и орехи, на обяд си хапва супичка, а вечерта кисело мляко.

Професията му е била моден шивач, бил е учредител на шивашка кооперация в Созопол, над 50 години е бил шивач в морското поделение. Помни имената и рожденните дати на всички близки, има завидна памет. Дълголетие столетникът дължи на своя ген и начин на живот, добро отношение към хората, неговата рецепта е: „Много работа, спреш ли да работиш и животът спира! Годишите минаха като миг, чудо е че стигнах до тази възраст и доживях до 100 г. с домашна хра-

на и много труд.“ – сподели дядо Стоил. Възрастта е от Бога, не е важно колко, а как живееш. До сега не съм се окепазил, не съм се напивал, сби-вал, нито откраднал“, горд е столетникът. Има една сила, която помага на хората, които вършат добрини... и още нещо на злото отвръщайте с добро и вяра.

Родът на столетника се слави като най-дълголетния в Созопол. Брат му е на 95 г., а племенникът му на 90 г. „Баща ми е живял честен и почтен живот, с голямо достойнство, добронамерен, скромнен и много работлив. Нямам спомени да е повишил тон“ – сподели дъщеря му Иванка.

С бастун, стъпва уверено с бистър ум, дядо Стоил посреща гостите си в клуба на пенсионера.

Сто години юбиларят отпразнува със специално тържество в пенсионерския клуб с много гости, близки и приятели,

с голяма и красива торта, подарък от големия му внук, който живее във Варна. Той реши да подслади живота на дядо си и гостите. Председателят на ПК „Чайка“ Сийка Рупова поднесе поздравителен адрес и красив букет, пожела му крепко здраве, силен дух, все така позитивен, за пример на по-младите. За юбилея си дядо Стоил получи много поздравии, цветя и подаръци от близки и приятели и сподели, че за да живее дълго един човек са важни спокойствието и равновесието, пушенето е враг, алкохолът също. По-

жела на всички гости да са здрави, да се обичат и живеят добър и смислен живот. Дядо Стоил призова българските политици и управници да имат повече топлина и уважение към хората, към народа, да бъдат добронамерени, позитивни, да си вършат делата с много желание и тогава работата им ще бъде по-съдържателна. Това 100-годишно събитие, носи уважение и гордост, житейска мъдрост, бодрост на дуга и воля за живот. Убедена съм, че само добър и позитивен човек може да бъде дълголетник, в който има живец и дух и затова не е случайна любовта на която се радва от всички.

Какво ли не му минава през главата на човек, заслужил да живее дълго, това е велика и важна дата. Дай Боже всеки му!

Честито столетие, дядо Стоиле!

ЖИВОТ ПОСВЕТЕН НА БЪЛГАРСКОТО РАЗУЗНАВАНЕ И ТРАКИЙСКАТА КАУЗА

ГЕНЕРАЛ ТОДОР БОЯДЖИЕВ НА 80 ГОДИНИ

Ген. Тодор Бояджиев е роден на 10 октомври 1939 г. Той е потомък на тракийски поборници. Дядо му по майчина линия – Лефтер Мечев е един от 47-те взели решението на Петрова нива за Преображенското въстание, подвойвода е в Странджанската комуна. В Малко Търново има паметник, на който е изписано: „Тук, в къщата на Лефтер Мечев се проведе срещата на Гоце Делчев със странджанските революционери за съгласуване на общите действия във въстанието.“ Дядото на Тодор Бояджиев по бащина линия – Тодор Костов Бояджиев – е първият избран кмет на Граматиково след връщането му през 1913 г. в границите на Отечеството. Тодор Бояджиев е роден в Карнобат, но за истинско родно място смята любимото Граматиково. Ранното му детство преминава в Странджа и любовта му към тази планина е запазена до днес. Завършва гимназия в Бургас. Съучениците са го запомнили с чувството за хумор и с увлечението по оръжията.

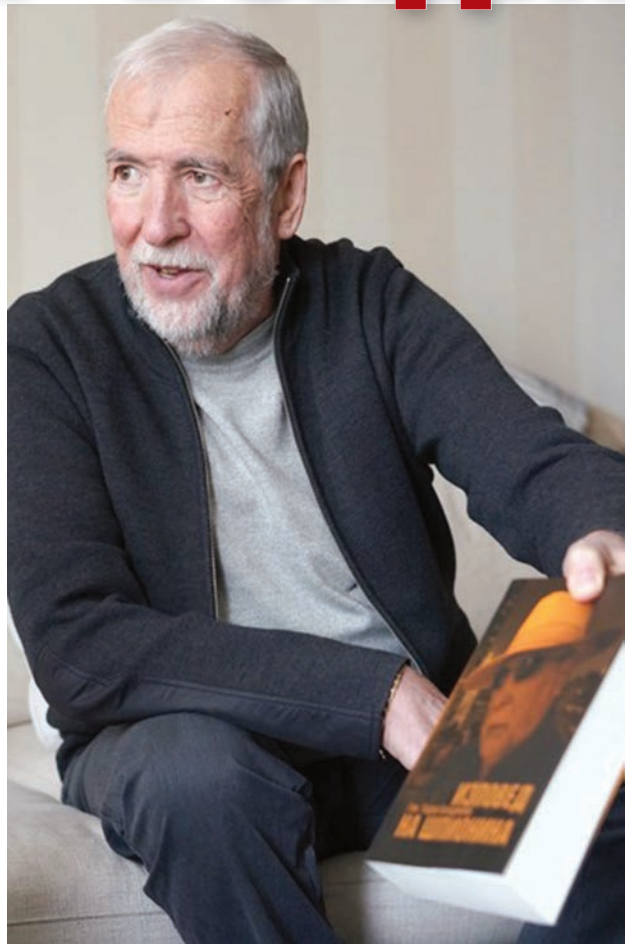
През 1963 г. завършва радиотехническо инженерство в МЕИ-София. След дипломирането официално е разпределен на работа в МВР, където на практика е започнал работа половин година преди това. Скоро колегите и приятелите научават, че е „напуснал“ и е започнал работа в Държавния комитет за наука и технически прогрес. Започва животът му под легенда –

официално държавен служител в ДКНТП, неофициално – служител на Първо главно управление на ДС. Трудовата кариера в системата на Министерството на вътрешните работи продължава 30 години. Първите две са в техническото управление на МВР и са свързани с инженерната му подготовка като специалист по електроника и телекомуникации. Следващите 26 години са в българското разузнаване – 13 години в научно-техническото разузнаване и 13 години по линия на външнополитическото разузнаване. Минава по цялата йерархична стълба от разузнавач до заместник-началник на ПГУ, а в паралелния си живот под легенда стига до зам. търговски представител на България в САЩ и съветник-пълномощен министър в Представителството на България към ООН – Ню Йорк. Така два мандата е в САЩ. През 1971 г. с указ на губернатора на американския щат Оклахома е обявен за „Посланик на добра воля“. Това звание е

в резултат на това, че Тодор Бояджиев успява да договори продажбата на първия български лиценз за водеща технология в сферата на металургията („Електролитно рафиниране на мед при високи плътности на тока“) при невероятните за края на 60-те години 750 000 щатски долара, както и да организира покупката за почти същата сума на възлово оборудване за нашата електроника в Оклахома.

Завръща се в България през 1981 г. и е назначен за заместник-началник на Българското разузнаване. На 7 февруари 1990 г. е назначен за началник на Централното информационно-организационно управление, но остава на поста само един месец до 29 март 1990 г., когато става първия главен секретар на МВР.

През 1990 г. става заместник-председател на Съюза на тракийските дружества в България. Бил е депутат във Великото народно събрание и 39-о Народно събрание. Тодор Бояджиев през ноември 1990 г. с указ на президента на Република България д-р

издавано на английски език в Загреб.

Тодор Бояджиев е активен деец на тракийската организация още от нейното възстановяване. Той бе два пъти тракийски народен представител в парламента и там защитаваше тракийската кауза. Сега е заместник-председател на СТДБ и почетен председател на ПК „Тракия“. Той е инициатор и редактор на книга за Граматиково, издаде и спомените на баща си – заслужили лесоувод инж. Коста Бояджиев.

Човек с много опит в разузнаването, специалист по проблемите на националната сигурност, личност с богата ерудиция, която има зад гърба си разностранни и необикновени срещи и познания, Тодор Бояджиев се изяви като истински голям писател, защото умее да разказва

умно, интересно и увлекателно. Освен знания, които дават за тайните операции, разузнаването и шпионажа, неговите книги ни запознават и с големи личности от тихия фронт“. Ето по-важните глави, някои от които са излизали освен на български на английски и руски език: „Разузнаването“, „Шпионажът като занаят“, „Разговори за разузнаването“, „Ким Филби – Шпионинът – Човекът“, „Тайните операции, които промениха света“, „Наръчник на шпионина“, първи и втори том, „Изповед на шпионина“, и „Маркус Волф – Човекът с лице“.

Желю Желев е произведен в чин генерал-майор. Напуска МВР, подавайки оставка през април 1992 г. През 1993 г. създава обществена асоциация „Български евроатлантически разузнавателен форум“ и е неин президент. Гост-професор по националната сигурност е във Великотърновския университет, Бургаския свободен университет и Националната спортна академия. Член е на редакционния съвет на международното списание „Национална сигурност и бъдещето“,

ва умно, интересно и увлекателно. Освен знания, които дават за тайните операции, разузнаването и шпионажа, неговите книги ни запознават и с големи личности от тихия фронт“. Ето по-важните глави, някои от които са излизали освен на български на английски и руски език: „Разузнаването“, „Шпионажът като занаят“, „Разговори за разузнаването“, „Ким Филби – Шпионинът – Човекът“, „Тайните операции, които промениха света“, „Наръчник на шпионина“, първи и втори том, „Изповед на шпионина“, и „Маркус Волф – Човекът с лице“.

• С Ким Филби

„ПОМАШКИЯТ СИНДРОМ“ ЩЕ ОТИДЕ В ИСТОРИЯТА

„Родопска е предел“ - книга на Елена Алекова за българите мохамедани

Книгата „Родопска е предел“ от Елена Алекова, издание на Съюза на тракийските дружества в България и Дружба Родина, ще бъде представена на 22 октомври т.г. от 18 ч. в големия салон на БАН. Слово ще произнесе акад. Георги Марков, водещ е Красимир Преманов, с участието на Валя Балканска, Петър Янев и Илия Луков, Димитър М. Димитров и Мирослав Попов

Ако попитате защо Елена Алекова е написала книгата „Родопска е предел“, тя ще ви отговори: Първо, защото е родена в Родопска планина и е изпитала всички теготи на родопчани, всички съмнения, видяла е много прекръснени крила и съдби, много преглътнати сълзи... Второ, защото има велик учител като Николай Хайтов, който я научил да обича България повече от себе си, да работи и бодърства за нея..

Трето, защото се оказва, че невежеството в нашето общество относно българите мохамедани е повсеместно. Последно, защото авторката се е убедила че публичните лъжи трябва да се опровергават публично още докато се раждат, лъжците трябва да бъдат разобличавани на часа.

Книгата е за днешните българите мохамедани – потомци на помохамеданчените силом българи през турското робство, което за някои е просто метафора, а други го заменят с османско присъствие. Или съжителство. А върху тези българи по род и родина се сипят лъжи и фалшификации – едни ги определят като друго малцинство или друг етнос, измислиха и „помашки език“, различен от българския(!), други определят про-

изхода на помаците като наследници едва ли не на Кир II Велики и на преобразяването на кан Кубрат, наричат ги „родопски турци“, търсят произхода им у куманите, либерали настояват за „свободно самоопределяне на помаците“, псевдоучени – наши и чужди – ни насаждат теория, че няма насилствено приемане на исляма, всичко ставало масово доброволно. „Време разделно“ на Антон Дончев набедиха за поръчков роман за възродителния процес, а „Родопски властелини“ от Николай Хайтов обявиха за антибългарска във всяко отношение заради героите „помаци“ в нея. Балканската война бе наречено от ДПС „геноцид срещу родопското население – тогава било извършено етническо прочистване

на българите мохамедани. Това са все опити за обезбългаряване, за отродяване на родопското население. Срещу всичко това поетесата Елена Алекова воюва с пламъка на публицистиката, която не е просто сърчно редене на думи, каквато срещаме често, а слово, подплатено от убедителната и неопрошаваща сила на аргументите и от честно служене на истината. В книгата, която има три части: „Моята България“, „Много пушилка, после!“ и „Новото битие на Николай Хайтов“, много от статиите и отзивите са памфлети и филипики, а някои са цели студии с висока изследователска мярка. В книгата има и интервюта с акад. Антон Дончев, проф. Андрей Пантев, отец Боян Саръев, Димитър М. Димитров и Тодор Корув. Целта на книгата е една – да допринесе „помашкият синдром“ да отпадне, да стане история и да остане в историята.

ОТБРАНИ МИСЛИ

„В български език шпионин е човек, който работи за чужда кауза, за чужда държава, срещу своята родина. Аз съм бил български разузнавач, и винаги съм работил за националната кауза с формите, методите и средствата, които ползвам и разузнавачите и шпионите.“

„Има разузнавачи, които предават собствената си държава и служат на чужда. Даже и тези преди 9 септември, които са работили за разузнаването, тогава са защитавали конкретния държавен интерес. Приемам факта, че вече всичко може да се намери и тайни няма.“

„Успехите на българското научно-техническо разузнаване по-скоро обслужваха българската конкурентоспособност в рамките на СИВ. Те помагаша на България да получи една или друга специализация и да не се превърне в аграрен придатък на социалистическата общност.“

„Целият ми живот е минал в българското разузнаване и съм един от изявените критици на темата за отварянето на досиетата. Още през 1990 г. във ВНС казах, че идеята за разсекретяването им е зачената в грях и е мъртвородена.“

НЯМА ЗАБРАВА ЗА МЪЧЕНИЧЕСКАТА ИМ СМЪРТ

Д-Р ВАНЯ СТОЯНОВА,
НАУЧЕН СЕКРЕТАР НА
ТРАКИЙСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ

Да паднеш в битка на война е геройство, да дадеш живота си за Родината е подвиг, белязан с чест и слава. В Балканските войни, в които България участва за освобождението и обединението на българския народ, загиват около 48 хиляди български воители – имената на редниците, подофицерите и офицерите, заедно с кратките данни за тях, можем да прочетем в списъка, изготвен от Държавна агенция „Архиви“. Поклон през подвига и паметта им!

Но днес сме се събрали не за тях – за убитите и ранените в открит и честен бой, в който противниците, свикани под знамената, с оръжие в ръка се сражават за своята кауза. Тук сме, за да почетем други жертви – 42-те невинни жени, девойки и деца от с. Манастир, Гюмюрджинско, които през есента на 1913 г. са отвлечени, изтезавани и накрая избити от башибозук край с. Аврен. Имената им са изписани на паметника, припомнящ мъченическата им смърт, пред който наследниците на тракийските бежанци и жителите на село

Аврен всяка година в края на месец септември, се покланяме смиренно.

Първата балканска война слага край на петвековното османско господство на полуострова. Водени от идеята да донесат на своите „братя по кръв и по вяра отвъд Рила и Родопите“, „човешки права и свободи“, българските войски печелят решаващите за войната битки на тракийския фронт, увенчани с

Одринската епопея от март 1913 г. Възторгът от победата, потвърдена от Лондонския мирен договор от 17/30 май 1913 г. е заменен с покруса от поражението в следващата, Междусъюзническа война. Българите от завладените от балканските съюзници територии в Македония, от Беломорска Тракия и Одринско се изправят пред нови изпитания. Беззащитното българско население в реокупирания от Турция Източна Тракия е подложено на поголовно унищожение и прогонване. В България на-

Д-р Ваня Стоянова чете словото си в Аврен

мират подслон десетки хиляди бежанци, които се надяват отново да се върнат по родните си места.

Не по-лека е съдбата на българите в Западна Тракия. В близките дни и месеци, последвали Букурещкия договор, в т.нар. Гюмюрджинска република, самообявила се на територия, вече присъдена на България, подстрекаването и въоръжаваното от младотурския режим автономното управление нанася жесток погром над българското християнско население. Десетки села са

опожарени, хиляди невинни жители са прогонени или избити. Сред тях е и непокорният Манастир, който отказва да се подчини на автономистката власт. На 5 септември селото е повторно нападнато и жителите му търсят спасение в бягство. Някои се скриват в горите, където след 25 дни ги застига преследващият ги башибозук. След разразилата се битка, неколкократно въоръжени мъже успяват да пробият обсадата, за да потърсят помощ. Оцелелите 42 жени и деца са заловени и в течение

на няколко месеца са укривани по околните села.

Въображението ни не може да си представи какво са преживели тези нещастни пленници, очакващи смъртта си. Запазен е, обаче, разказът на Петко Стоянов, записан на 7 декември 1913 г. от Любомир Милетич. Той е един от мъжете, тръгнали да търсят помощ. Пред очите му са убити брат му, съпругата му и деветмесечната му дъщеричка. И в страшното му

отчаяние, в тревогата му за случилото се с „неговата челяд, паднала в ръцете на озверелите башибозуци“, в надеждата му, че пленените са живи, скрити някъде, в трескавите усилия да намери спасение, да накара българските власти да предприемат посериозни мерки за издирването на отвлечените, в мъчителното „да бяхме успели да се укрим още три-четири дена...“,

в кошмара на неизвестността, в непохватния му опит да скрие задушаващите го сълзи... – в цялата му мъка се оглежда страданието на жертвите – както на загиналите, така и на оцелелите.

Развързката идва в средата на февруари 1914 г., когато отвлечените са намерени жестоко избити и захвърлени в дълбока урва в землището на село Аврен. Близките им погребват останките им в общ гроб. По инициатива на тракийското дружество в Крумовград от 1931 г. и на Мара Михайлова, една

от основоположничките на Тракийския женски съюз, а по-късно, през 1964 г. – и с помощта на държавата, се открива паметникът, до който стоим днес. Той ни напомня за отминалите бурни времена, за непокорството и духовната сила на тези крехки жени, останали верни на своя род и име. Затова и Тракийският женски съюз към СТДБ от 2001 г. организира Национален тракийски женски събор-поклонение в с. Аврен.

Спомняме си тези болезнени събития не за да поддържаме жива раната в националната памет, а за да не ги повтаряме; за да отхвърлим ненужната, нечовешка жестокост, която никога кауза не може да оправдае; за да не забравяме, че състраданието и уважението към всяко човешко същество ни правят достойни хора; за да почетем жената, която създава живота и децата, нашето продължение.

Връщам се отново към списъка на загиналите български воители в Балканските войни. Първи в него е А. Апостолов, след него идва Абди Шакиров, а след него – Абдула Мустафов; по-надолу е Август Иванов и след него – Август Розентал. И така – до последния, известен, за сега, загинал редник, подофицер и офицер от българската армия от 1912–1913 г. Били сме заедно в мир и бран. Нека винаги да бъдем заедно – в името на живота, в името на нашето бъдеще, което всички искаме да е светло и щастливо, тук, в красивата Родопска планина, в нашата родина България.

Това слово бе произнесено на Националния тракийски женски събор в с. Аврен.

ОТКРИХА ПАМЕТНА ПЛОЧА НА УБИТ ГРАНИЧАР НАД ДЕВИСИЛОВО

ВАЛЕРИ КОВАЧЕВ

В навечерието на Деня на независимостта на България Форум „Граничарите на България“ откри над Крумовградското село Девисилово паметна плоча на лобното място на граничаря ефрейтор Тодор Димов Митев. Той е от село Пранга, сега Патриарх Евтимово, Асеновградско, и е загинал на 21 април 1921 г. като часови на Втори граничен пост „Вардар“ над при гръцко въоръжено нападение на поста. Не е случайно, че читалището в Девисилово се нарича „Граничар“. Тук се

събраха бивши граничари от цялата страна. Те почетоха с падане на колена паметта на другаря си и поднесоха цветя на паметната плоча. Бялото платно от плочата дръпнаха дванадесетгодишната Екатерина Вълева от София, правнучка на лейтенант Младен Калеев, загинал в престрелка с бандитска група в района на село Черничево, Крумовградско и капитан Иван Йорданов, бивш заместник-командир на граничните застави в Горно Юруци, Черничево и Аврен. На церемонията присъства дъщерята на лейтенант Младен Калеев, която е родена в Аврен.

Била е само на два месеца, когато през август 1952 г. е убит баща ѝ. Тук беше и капитан Тодор Маринов, известен като Батката, който е бил командир на заставата в Девисилово от 1977 до 1987 г.

Драги приятели, синове и дъщери на майка България събрахме се тук да почетем и възвърнем паметта на едно селско момче от народа, отдало живота си за България, в защита на родната граница преди да навърши 21 години. Тук ни доведе синовния дълг, защото народ, който не помни миналото си, няма бъдеще. Само, че България има бъ-

деще, каза в обръщението си Николай Георгиев от Форум „Граничарите на България“. Не намерихме в родното му село никакви роднини, момчето вероятно е било сирак, или родът се е изселил от селото отдавна. Граничният инцидент и смъртта на Тодор Димов Митев са били преди един век – през 1921 г. Но в замяна на това всички ние сме тук и възкресяваме паметта му, изтъкна още Николай Георгиев.

Денят на бившите граничари, пристигнали от различни краища на страната, започна с поклонение и поднасяне на цветя на гроба на ефр. Тодор Димов Митев, който се намира в старото християнско гробище в Аврен. Той е възстановен от Форум „Българските граничари“.

След това се включиха в Националния тракийски женски събор-поклонение в Аврен. Поднесоха цветя и се поклониха пред паметника на избитите от башибозука през 1913 г. 42 жени и деца от село Манастир, Гюмюрджинско.

Тук са славните граничари, които са създали гражданско обединение,

хората на които дължим много, защото са пазили като зениците на очите си неприкосновеността на българската държавна граница. Искам да им благодаря, затова че са го правили, че почитат героите си, че са тук сред нас, каза в словото си председателят на Съюза на тракийските дружества в България Красимир Преманов.

ПЕТКО КИРЯКОВ — РОДОПСКИ ВОЙВОДА (1844—1900)

СТ. Н. ШИШКОВ

(Продължение от предишния брой)

Обаче вероломният цинцарин искал сам да спечели награда, та тъй лукаво се помъчил да удуши сам приятеля си, обаче последният, за щастие, излязъл ловък и по-силен физически, та краят излязъл досущ неочакван за бейският кехая. Черкезите, като виждали в тъмнината как се мяркат полуосветени от огънят в къшлата черни фигури — чувалите — не само че се уверили, какво Петко е с дружината си, но и за чудо тям се сторило, че куршумите не могат да закачат баснословния гяурин. (След тая случка и след приличното наказание на черкезите Акъ бей омекнал и потърсил прошка от Петка. Виж писмото № 2 в сп. „Родопски напредък“, год. I, кн. I стр. 27., с което Акъ бей изказва своето разкаяние.)

На другата година черкезите твърде скъпо заплатили за случката. През февруари м. 1872 г. Петко със 100 момчета нападнал черкезкото село, обсадил го от всички страни и го запалил, като избил всички мъже, а жените и децата пощадил и оставил свободно да си избягат живи. От тогава после хора не се заселили в това село, нито пък Акъ бей се вестил вече в чифликът си, който след малко време продал.

Случката в къшлата високо издигнала Петка в целия той край, населението просто го обожавало за юначеството му, а поверието, че куршум го не хваща, карало и самите потери и заптии да се страхуват да го нападнат, щом са малцина на брой.

През лятото в 1871 г. Петко сновели само из Кешанско, без да се вестява другаде. През цялото лято имал само три срещи, но тоя път със силни потери, които състоели и от редовни войници, освен заптии и селяни (на 25 март при селото Куин тепе, на 18 юни при село Акъходжа и от 12 август до 3 септември в гората Курудах—Суха гора). Третата схватка била особено прежеждлива за Петка, защото цели 22 дена се борел обсаден от турски низами и башибозук и то в една малка гора в полето. И от тая обсада Петко само със свойствената си ловкост и хитрина явно из-

лязъл от ръцете на обсадителите си, които изгубили един юзбашия и 30 войника убити, а Петко имал само един убит, ала и самичък той били ранен в лявата нога.

Когато турските власти почнали да тероризират населението, да кръстосват селата и арестуват селяни по-видни под предлог, че са ятаци на Петка, тогава и Петко обърнал друга тактика: при всяко залавяне и арестуване на българи—селяни от страна на властите и Петко залавял и завеждал с дружината си в горите някой виден турски бей, като поръчал след това на властите и роднините на пленника, че ще бъде освободен само тогава, когато в замяна на това освободят арестуваните от еди-кое село селяни. По тоя начин Петко парализирал и в тоя случай турските мерки за преследването му. А това, няма съмнение, подигнало Петка още повече в очите на населението, което вече не се бояло от властта и улеснявало, обичало и укривало Петка.

През есента енеският каймакамин, Тахир бей, изпоарестувал много българи от каазата и мнозина от тях изпоразсилал от бой и мъчения, за да кажат де се крие Петко. Последният се научили за това и писал едно остро заплашително писмо на каймакамина, като го предупредил, че нищо не ще може да го спаси от гневът на Петка и дружината му, ако не освободи невинно арестуваните хора и не спре преследването им по-нататък. Каймакаминът, напротив, за да покаже, че не се бои от Петка, пратили заптии из селата и подложили на мъки още някои и други селяни. Един ден, било 2 декември 1871 год., в къщата на каймакамина в Енес се явил един човек в дрехи и маниери на турчин софта. Обадил се, че иде от друга кааза и има нещо да говори на каймакамина. Влязъл при Тахир бей, казал му, че е Петко, та да не мръдне от мястото си, защото на минутата и той, и всичките му домашни ще бъдат погубени. Обезумелият от страх каймакамин не шавнал, изслушал искането на Петка, и последният си отишъл по работата. На другия ден всички затворени селяни в Енеския затвор били освободени и пратени в домовете си и до дето бил каймакамин Тахир бей в

Енеско българин от каазата не виждал затвор.

През 1872 г. П[етко] имал четири срещи с турски войници и заптии, каквито били специално разпръснати из целия Гелиболски санджак да го дирят. В първата схватка, която станала на 3 май в Канак курия, Ференско. Петко бил с 60 момчета срещу една потеря от 40 конни заптии—суварии на чело с един юзбашия, от които 2-ма паднали убити, а юзбашията заедно с 12 души уловил живи, завел ги пленници в планините и ги освободил само тогава, когато ференският каймакамин освободил неколцината по-рано затворени българи от каазата. В тая схватка Петко изгубил един от дружината си, па и сам той бил ранен. Другите три срещи са били на 2 юни в Шапкъна планина, Гюмюрджинско; на 29 юни в Кавак кория, Ференско, и на 5 септември при родното село Петково, Дуван Хисар, Ференско.

През това лято се случило и друго нещо с един твърде много сербез турски бинбашия по име Арап Хасан, известен тогава като строг и юначен жандармерийски началник в Одрин. Арап Хасан се заклел на валията, че в разстояние на една година или жив или мъртъв ще улови Петка. Дадена му била една специална потеря от 70 души суварии и един вид неограничени права, каквото разбира да върши, стига да изпълни клетвата си. Арап Хасан започнал да обикаля всички български села, па и турски, които минавали като Петкови приятели, биел населението, мъчел го да изкаже Петка и вършил още много други безчинства. „Много бе лесно да се справя с тоя бабаитин, казваше покойният, ала аз исках да го уловя жив, за да видят, че Петко се не лови тъй лесно.“ Както се вижда от по-горе казаното за срещите с потерите, Петко почнал да маневрира хитро и когато бинбашията бил напр. в Гюмюрджинско, Петко направял някоя пакост 2–3 дни далече, напр. в Енеско, па бързо се връщал на първото си място. По тоя начин изненадал и Арап Хасана. Шпионите на П[етко] един ден донесли, че потерата на Арап Хасан свободно се разполагала в едно българско село в Енеска кааза и че за другия ден Арап Хасан бил

поканен на гости в близкия до това село бейски чифлик у стопанинът бей. В това време всички знаели, че Петко е в Гюмюрджинско. Петко зел двама от най-юначните си момчета, облекли се в парцаливи селски дрехи и зели големи дюлгерски аршини — сопи да личат като дюлгери. Дружината си разпоредил на други по-далеч скрити места и им казал, че само при гърмеж на пушка ще се явят на мястото, дето им определил между чифликът и селото. През денят Петко с двамата си другари като пътници дюлгери се мярнали на пътя в една малка долинка между чифликът и селото, дето трябвало да мине Арап Хасан. Седнали край пътя да обядват уж, извадили кирливи кърпи с луец, сол и черен селски хляб и чакали. По едно време се задал Арап Хасан с двама само суварии. Работата изглеждала щастлива, когато Петко видял, че са само трима. Ако бинбашията е бил с повече суварии или с цялата си потеря, било решено нищо да не предприемат, освен да дадат на другарите си сигнал с гърмеж, в случай че потерата ги залови за съмнителни хора. Когато приближил Арап Хасан, запрял се малко пред пътниците, които уж станали да си отиват по пътя, и ги запитал какви са хора, откъде и за къде отиват и имат ли тескерета. Казали му, че са дюлгери, отиват да търсят работа къде Енеско татък и си имат тескерета. Бинбашията им заповядал да му извадят тескеретата да ги види. Мнимите дюлгери почнали да тършуват по пазвите си уж да вадят тескеретата, приближили близо при сувариите и бинбашията и моментално по един сигнал уловили юздите на конете, а с другите си ръки дебелите аршини стоварили в ръцете отпред на сувариите, като им извикали да не шавнат, че са убити на минутата. Вцеп-

нени от страх и при видът на прочутия Петка, Арап Хасан с другарите си се предал. Петко ги обезоръжил, повел ги към дружината си в гората, па от там изпратил конете на потерата в селото с известие, че Арап Хасан е гостенин у Петка в планината и че след някой ден ще се върне.

Като мълния се разнесла вестта, че Арап Хасан е пленник у Петка, и потерата бързо напуснала селото и се отправила в Гелибол да обади в санджакското управление за случилото се. Петко държал три-четири дена при себе си Арап Хасана, изучил от него много работи, накарал го да се закълне и нему, че в българско село втори път няма да стъпва, след това му обръсва левия мустак и дясната вежда и го праща, без да се спира където и да било, да се яви в Енес на каймакамина и последният да го изпрати на валията. Заповедта на войводата била точно изпълнена. Валията сам видял, как може да се лови тоя горски юнак, а нещастният Арап Хасан бил разжалван от чинът си и наказан с три годишен затвор във Видинската крепост.

Тая постъпка на Петка му спечелила много приятели и измежду силните и богати турски бееве, които в лицето на Петка почнали да ценят едно истинско кавалерство, непритворно юначество и защитник на сиромашта без разлика на вяра и народност. Много Петкови душмани от първо сега му станали приятели, макар че някои от тях

това правили и от страх. По заповед на валията в Одрин били закарани и арестувани мнозина българи, главно от Петковото село Дуван Хисар, и хвърлени в затворът като ятаци. Петко през есента, когато видял, че властта без никакви улики мисли да държи тези нещастници и през зимата без да ги съди и осъжда, ако наистина се докаже по съдебен ред, че са виновни в ятаклък, писал на влиятелните големци — турци Халил бей, Хасан бей, Мустафа ефенди и др., че няма да се поби от нищо да ги намери и в домовете им, ако те не се застъпят пред валията и освободят запрените в затворът заради Петка българи—селяни. И споменатите големци изпълнили Петковата поръчка.

През 1873 г. Петко имал пет сериозни схватки с потерите: през януари (16, 17 и 18) при Чандърдах, Енеско, с 15 момчета срещу 50; на 22 февруари при същата планина с 15 момчета срещу 120; на 23 април при Куртбужак, Кешанско, с 30 момчета срещу 60 заптии; на 3 август при р. Мангаз, Димотишко, и на 24 август в планината Келебекдах, Гюмюрджинско. На 28 май пък същата година при Марония Петко, като си излизал сам предрешен от градеца, бил издаден от един грък и нападнат от трима заптии. Петко убил единия и сполучил да избяга, ала получил и една рана в лявото ребро. В планината пък Келебекдах през август (24) с още не заздравяла рана Петко цели седем дена бил обсаден от потерата на някой си черкезин Андуп ефенди и само с хитро маневриране сполучил да се избави жив и здрав.

Димотишкият мютесариф-паша бил твърде жесток и фанатик турчин. Той държал цялата зима (1872—1873 год.) десетина българи в затворът, мъчил ги с бой и глад без да ги съди. Напрасно Петко му пращал много здраве да ги освободи като невинни. Трудили се и други големци турци да склонят упорития паша да пусне затворниците, че и те ще изпатят за тях, ала нищо не помагало. През зимата Петко се научил, че двама българи от жестоко малтретиране умрели в затворът. Това силно наскърбило Петка, та решил да се справи по друг начин с мютесарифът. Петку му обадили шпионите, каквито той имал всякъде дори и между самите чиновници турци в коначите, че мютесарифът ще замине за Одрин, дето го викал валията.

Продължава в следващия брой

РАБОТНА СРЕЩА НА КМЕТОВЕТЕ В КАРНОБАТ

Разширено заседание на Управителния съвет и работна среща на кметовете от РАО „Тракия“ се проведе на 26 септември т.г. в Карнобат. Кметът на общината-домакин Георги Димитров изрази задоволство, че именно на празника на града има възможност да посрещне колегите си в обновената преди дни заседателна зала на общината.

Празничната атмосфера не попречи на деловото протичане на срещата. Бяха обсъдени мерки за подобряване на законодателството за местното самоуправление, които да бъдат поставени пред депутатите на предстоящата на 30 септември 2013 г.

Ден на диалога – преустановяване практиките на законово възлагане на несвойствени функции на общините, поетапно намаляване на трайните и законово предопределени дефицити в общинските бюджети, промени в Закона за публичните финанси, които да създадат среда за децентрализация и финансова самостоятелност на общините, за да провеждат политики съобразно потребностите на гражданите.

В дискусиите се включиха и заместник-областният управител на Бургас г-н Евгени Врабчев, заместник-изпълнителният директор на НСОРБ г-жа Теодора Дачева, както и кметовете на общините Поморие и Малко Търново,

които проявяват интерес към дейността на РАО „Тракия“.

Присъстващите участници се запознаха и с характеристиките на модулни био-мембрани инсталации за пречистването на битова и индустриална вода, произведени от водеща испанска компания.

Беше взето решение следващото разширено заседание на Управителния съвет на РАО „Тракия“ да се проведе на 15 ноември 2013 г. в община Кричим.

БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО

Генералният консул на Република България в Истанбул Ангел Ангелов е изпратил писмо до председателя на СТДБ Красимир Премянов и до председателя на тракийското дружество в Несебър Лазар Япаджиев, в което се казва:

„От името на учителите и учениците на Българското неделно училище „Св. св. Кирил и Методий“ в Истанбул и на дипломатическия състав на Генералното консулство, и лично от мое име, бих желал да изкажа голямото си възхищение от изпълненията на представителната група от тракийското дружество в Несебър, която взе участие в културната програма по повод откриването на новата учебна 2019/2020 година. Бих искал да изразя и всеобщата благодарност на ръководството на училището за дарената компютърна конфигурация. Уверявам Ви, че тя ще бъде пълноценно използвана в процеса на преподаване. Искрено вярвам, че и в бъдеще самодейците от тракийско дружество в Несебър ще се включат и занапред в проявите на Генералното консулство на Република България в Истанбул, и ще допринесат за представянето на нашата страна като люлка на богата и древна култура.“

В ДЕНЯ НА НЕЗАВИСИМОСТТА

Цвета на паметника на Капитан Петко войвода в Димитровград от тракийското дружество, носещо неговото име

Тракийските дружества в страната участваха в проявите, посветени на Деня на независимостта. Председателят на СТДБ Красимир Премянов в обръщение към тракийци честити празника и пожела: „Нека отдадем почит на онези, които през 1908 година ни дадоха пример за държавническата мъдрост, отговорност и единство в съдбовни за нацията ни моменти при отстояването на национални каузи.“

„КИТНА ТРАКИЯ“ НА ПРАЗНИКА НА С. МОМИНА ЦЪРКВА

По покана на кмета на село Момина църква, община Средец Огнян Огнянов представителният ансамбъл за народни песни и танци „Китна Тракия“ изнесе на 22 септември празничен концерт за жителите на селото.

Денят на независимостта – 22 септември е

приет за ден на селото. На празника се стекоха жители от почти всички околни села, което напра-

ви събитието още по-емоционално.

Ансамбълът изнесе близо едновременно програма, включваща хора, песни и танци от региона на Хасково и от други етнографски райони.

Празникът завърши с хороводна китка в изпълнение на народния певец Лазар Налбантов, който водеше програмата.

СРЕД ВЪЛШЕБСТВОТА НА ИЗТОЧНИТЕ РОДОПИ

Група членове на тракийското дружество „Лазар Маджаров“ в Сливен направиха двудневна екскурзия из Източните Родопи. Сливенските тракийци се запознаха с природните и историческите забележителности в Кърджалийска и Смоленска област. Групата разгледа Каменните гъби и Каменната сватба, язовир „Кърджали“ с кораба „Емона“, археологическия комплекс „Перперикон“, Манастирския комплекс „Успение Богородично“ и Регионалния исторически музей в Кърджали. После сливенци бяха в Златоград, където се поклониха пред паметника на Делю хайдутин, видяха лобното му място и музея на хайдутите. Накрая пиха кафе на пясък в знаменитото кафене в Етнографския комплекс в Златоград.

ВЪЗПОМЕНАНИЕ

На 6.10.2019 г. се навършва 1 година от смъртта на

Донка Вълчева

Винаги ще помним твоя всеотдаен дух и нестихваща енергия!

От признателни ученици и приятели
гр. Средец, обл. Бургас

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

През 2019 г. се навършват 175 години от рождението на Капитан Петко Войвода – патрон на нашата организация. За отбелязване на тази годишнина Ръководството на Съюза на Тракийските дружества в България взе решение за поставяне на бюст-паметник на Капитан Петко Войвода на „Алеята на бележитите българи“ в Борисова градина в София. Едновременно с това е предвидено паметник на Капитан Петко Войвода да бъде монтиран на едноименния граничен пункт между България и Гърция.

За реализацията на тези мероприятия СТДБ стартира дарителска кампания за финансирането на тази проява.

ДАРИТЕЛСКА КАМПАНИЯ

Сметка за набиране на финансови средства:

Банкова сметка: BG34STSA93000001682816

Банков код: STSABGSF

Банка: ДСК

Очакваме вашата съпричастност при провеждането на кампанията в памет на нашия патрон Капитан Петко Войвода. Това ще съдейства за утвърждаването и популяризирането на тракийската кауза и за авторитета на тракийската организация в обществото.

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А, тел.: 02/987 48 96 Печат: НЮЗПРИНТ ЕООД

Абонирайте се!

Каталожен номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: чл.-кор. на БАН Васил ПРОДАНОВ, Иван ГАЙДАРОВ -зам. гл. редактор, проф. Иван ФИЛЧЕВ, Елена АЛЕКОВА, Никола ИНДЖОВ и Хубен СТЕФАНОВ; Главен редактор: Тодор КОРУЕВ e-mail: vesttrakia@abv.bg, stdb_sofia@abv.bg, тел.02/986 71 26; факс:02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABGSF

Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) – 076/60 13 67; Димитринка СМОЛЕВА (София) – 02/412 12 36, 0886 746 044; Златка Янева (Сливен) – 0897601560; Анета Георгиева (Хасково) - 0894 044 420; Веска Ламбова (Шумен) – 0877 71 85 03; Мария ИВАНОВА (Ямбол) – 046/66 35 40

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака). Хонорари за публикуването им не се дават.

ЗА ТРЕТИ ПЪТ – ХАЙДУШКИ ПРАЗНИЦИ „КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА“

Жителите на Чепеларе посрещнаха символично легендарния родопски закрилник

Те предлагат Петко войвода посмъртно да бъде удостоен с офицерско звание от Българската армия

От 21 до 23 септември за трета поредна година се проведеха Националните хайдушки празници „Капитан Петко войвода“, организирани от Община Чепеларе и Съюза на тракийските дружества в България. Тази година празниците са посветени на 175 години от рождението на легендарния войвода.

В първия ден на честванията жителите и гостите на града имаха възможността да видят пушката на Капитан Петко войвода. Бе открита и изложба по Национален проект „Аз съм Българка!“ на фотографа Радослав Първанов в народното читалище „Родопска искра 1880“. Официалните чествания продължиха с шествие към бюст-паметника на Капитан Петко войвода и поднасяне на венци и цветя. На това място през 1878 г. е била къщата, в която е бил щабът на Петко войвода. Празниците бяха открити от кмета на Община Чепеларе Славка Чакърова, която поздрави участниците в празниците, които са постоянна част от културния календар на града и произнесе паметно слово за Войводата. Председателят на Съюза на тракийските дружества в България Красимир Премянов приветства участниците в празниците и благодари на Общинския съвет и на кметцата на Чепеларе за доброто сътрудничество при реализиране на патриотичната

инициатива, на която СТДБ е съорганизатор. В изказването си Красимир Премянов подчерта, че целите на праз-

ниците съвпадат с целите на Съюза, защото Родопите са

крепост на българщината, а легендарният войвода е патрон на СТДБ. Той награди с юбилейния медал „175 години Капитан Петко войвода“ за приноса му към тракийската кауза историка Костадин Пепеланов. Капитан Петко войвода да бъде удостоен посмъртно с офицерско звание капитан от Българската армия за особени заслуги за отечеството. Това предложение на Костадин Пепеланов, който в словото си разкри живота и героичните подвизи на войводата. По-късно се състоя символичното „посрещане на Капитан Петко Войвода в Чепеларе“ с участието на сдружение „Родопски хайдуты“ и възстановка на НС „Единение“ – „Хайдушка клетва“. Програмата завърши с концерт на Здравко Мандажиев.

На празничния 22 септември – Денят на независимостта – на площад „Олимпийски“ се състоя изложение на исторически оръжия. Поздравително слово произнесе Ангел Николов – председател на читалище „Родопска искра – 1880“, а след това музикален поздрав отправи мъжка вокална група към народно читалище „Св.Св. Кирил и Методий“ в Тополовград. По-късно програмата продължи с възстановка на НС „Единение“ – „Обявяване на Независимостта на България“ и театралната постановка „Щурчето – убиецът на Ботев“ на Драматичен театър „Гео Милев“ – Стара Загора.

В третия ден на Националните

хайдушки празници „Капитан Петко войвода“ в Чепеларе се проведе Фестивал на хайдушката песен. В него се включиха читалище „Никола Вапцаров 1936“ – с. Хвойна, тракийското дружество „Родопи“ в Асеновград, читалището „Отец Паисий – 1909“ – с. Малеве, „Св. Св. Кирил и Методий“ – Тополовград, „Родопско бъдеще 1895“ – с. Орехово, както и изпъл-

нителят Денис Махуров.

В празниците участваха и заместник-председателят на ЦР на СТДБ Краснодар Беломорски, научният секретар на Тракийския научен институт д-р Ваня Стоянова, редакторът на сайта на СТДБ д-р Ваня Иванова, главният редактор на вестник „Тракия“ Тодор Корувев, голяма група тракийци от Ямболското дружество, много гости от страната.

